

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D., v právní věci **žalobce: M. Š.**, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Pavlem Jiříčkou, advokátem se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Štursova č. p. 8, PSČ 400 01, proti **žalovanému: Krajskému úřadu v Ústí nad Labem, odbor správních činností a krajský živnostenský úřad**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č. p. 3118/48, PSČ 400 02, zastoupeného Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem se sídlem v Děčíně I, ul. Řetězová č. p. 2, PSČ 405 02, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2011, č. j. 2803/SČaKŽÚ/2011-4,**

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor správních činností a krajský živnostenský úřad, ze dne 28. 3. 2011, č. j. 2803/SČaKŽÚ/2011-4, kterým došlo k zamítnutí jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Trmice, sociálně-správní odbor, ze dne 15. 2. 2011, zn. P/404/2010/HR, jímž byl uznán vinným z přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění

pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“), za který mu byla uložena pokuta ve výši 2.000,-Kč a také povinnost uhradit náhradu nákladů správního řízení ve výši 1.000,-Kč. Přestupku se žalobce měl dopustit tím, že dne 29. 9. 2010 kolem 14.45 hod. v ul. Za Humny v Trmicích fyzicky napadl M. R..

V žalobě vyjádřil přesvědčení, že ze strany správních orgánů obou stupňů nebyl dostatečně zjištěn stav věci, který nebyl jimi doplněn, ačkoliv žalobce navrhoval provést dokazování lékařskou zprávou dokládající to, že v době, kdy se údajně měl stát předmětný přestupek, měl výron kotníku a ortézu, a proto je možno absolutně tvrdit, že v žádném případě v tomto stavu nemohl běžet za poškozeným M. R.. Také správními orgány obou stupňů nebyl proveden důkaz výsledkem svědka P. P., který opět může potvrdit, že žalobce měl v inkriminované době ortézu, a vedle toho může vyloučit, že by žalobce byl pachatelem dotyčného přestupku a tedy potvrdit, že žalobce v žádném případě nebyl pachatelem dotyčného přestupku a že jde o omyl poškozeného, jelikož tento svědek se v inkriminované době nacházel v přítomnosti žalobce. Dále žalobce vyjádřil přesvědčení, že naproti tomu paní N. nemohla být v žádném případě svědkyní dotyčného přestupku, takže tato svědkyně nevypovídala pravdu, protože žalobce nebyl pachatelem, což ostatně prokazuje i výpověď samotné svědkyně, která vypověděla, že žalobce rychle běžel. Navíc pokud by tato svědkyně na místě přestupku skutečně byla přítomna, tak rozhodně by ji nešlo přehlédnout, a proto by si jí pan P. i žalobce všiml a také by si jí všiml i poškozený. Před Policií ČR i v rámci přestupkového řízení přitom i poškozený uváděl, že na místě, kde se měl dotyčný přestupek stát, nikoho neviděl. V této situaci měl tudíž správní orgán provést rekonstrukci přestupku za účelem jednoznačného určení, jak se celá událost stala, kde a kdo stál, zda mohl být viděn, aby se dalo jednoznačně určit, kdo nemluví pravdu, a to i s ohledem na to, že přilehlé okolí místa údajného přestupku je zcela otevřené a přehledné, a proto nebylo možné dalšího účastníka si nevšimnout.

Žalobce rovněž namítl podjatost prvoinstančního správního orgánu, a to s ohledem na to, že úřední osoba – vedoucí sociálně-správního odboru a zároveň vedoucí přestupkové komise, a to paní R., má vztah k paní N., jak nepochybně vyplývá ze samotného žalobou napadeného rozhodnutí i protokolů o výpovědích, přičemž může být i příčinou, proč byly zamítnuty návrhy žalobce na provedení dalších důkazů. Lze tak předpokládat, že správní orgán projednávající předmětnou záležitost s ohledem na jeho poměr k účastníkům řízení a posléze i k věci má zcela opačný zájem než žalobce, a proto by měl být vyloučen ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohl výsledky ovlivnit. Vydání rozhodnutí podjatou úřední osobou, která měla být z rozhodování vyloučena, je dle žalobce vadou ve smyslu ust. § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), pro kterou je nutno toto rozhodnutí zrušit. Lze totiž svědecky prokázat, že příslušná úřednice se zná s paní N., když dne 20. 1. 2011 byla viděna, jak vešla do domu paní N., kde určitý čas pobyla, přičemž následně i před samotným projednáváním celé věci na Městském úřadě v Trmicích krátce s paní N. krátce téže hovořila. I samotná paní N. přitom do protokolu prohlásila, že se s předsedkyní přestupkové komise zná. Proto žalobce žádal správní orgán, aby byla předsedkyní přestupkové komise ustanovena jiná nezaujatá osoba popř., aby celou věc vyřizoval jiný správní orgán.

Žalobce je přesvědčen, že konstatace prvoinstančního správního orgánu o tom, že zvážil svědecké výpovědi poškozeného M. R. a svědkyně N. a dospěl k závěru, že žalobce svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty přestupku dle ust. § 49 odst. 1 písm. c)

zákona o přestupcích, není řádně odůvodněna a nezakládá se na objektivních důkazech. Sám výrok je pak v rozporu se zásadou spravedlnosti, správnosti a rovnosti, neboť tímto výrokem je žalobce poškozen na svých procesních právech, a to především na právu prokázat skutečný stav věci a posléze i svou nevinu, když jím navržené důkazy, kterými prokazoval svá tvrzení a které byly způsobilé vyvrátit již provedené důkazy, byly žalobci správním orgánem zamítnuty, přičemž správní orgán se touto skutečností v odůvodnění svého rozhodnutí náležitě podrobně a pečlivě nezabýval. Dle žalobce je tak rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu nezákonné, nesprávné a nepřezkoumatelné a bylo jím rozhodnuto v rozporu se zásadami legality, materiální pravdy, součinnosti, odstranění rozporů, rovnosti a vstřícnosti.

Závěrem žalobce uvedl, že ve věci údajného spáchání přestupku nebyl řádně a náležitě zjištěn objektivní skutkový stav věci, ačkoliv žalobce navrhoval provedení důkazů před prvoinstančním správním orgánem a poté i v odvolání. Žalovaný v rámci odvolacího řízení však toto dokazování neprovedl a přiklonil se k odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí a k jeho nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, a to aniž by se vypořádal řádně s jeho námitkami popř. s námitkou podjatosti. Proto i rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v rozporu s ust. § 90 správního řádu a jeho odůvodnění postrádá náležitosti uvedené v ust. § 68 odst. 3 téhož zákona. Zároveň správní řízení, ze kterého toto rozhodnutí vzešlo, bylo zatíženo procesními vadami, v jejichž důsledku byl žalobce poškozen na svých procesních právech. Na podporu svého tvrzení o opodstatněnosti předmětné žaloby pak žalobce navrhl, aby soud provedl rozsáhlé dokazování, a to lékařskými zprávami ze dne 14. 9. 2010 a ze dne 30. 9. 2010 o vyšetření levé dolní končetiny žalobce MUDr. A. P., dále svědeckými výsledky paní I. N., paní H. R., pana M. R. a pana P. P., dále rekonstrukcí přestupku na místě samém a také svědeckými výsledky stavbyvedoucího společnosti Rekultivace a dalších jejích pracovníků.

Právní zástupce žalovaného v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že v daném případě byl stav věci zjištěn dostatečně již ze strany prvoinstančního správního orgánu, a proto žalovaný v odvolacím řízení neshledal důvodným provést důkaz lékařskými zprávami o zdravotním stavu žalobce v době incidentu ani výsledkem svědka P. P., jak v odvolání navrhoval žalobce. Lékařské zprávy tvořící přílohu žalobcova odvolání přitom žalobce vzal v úvahu, přičemž z lékařské zprávy ze dne 30. 9. 2010 vyplývá, že tohoto dne, a tedy den po incidentu, byl žalobce bez větších obtíží, takže ani tato zpráva v žádném případě nedokládá, že by žalobce nebyl schopen rychlejšího pohybu či přímo běhu. Navíc o účelovosti žalobcova tvrzení o omezení jeho pohybu v inkriminované době vypovídá i skutečnost, že dle veřejně přístupných internetových adres www.usteckyfotbal.cz a www.msk-trmice.webnode.cz lze zjistit, že žalobce dne 2. 10. 2010, tj. čtvrtý den poté, co došlo k předmětnému přestupku, odehrál aktivně celý fotbalový zápas mezi MSK Trmice a TJ Povrly. Žalobce sice utrpěl úraz kotníku při fotbalovém utkání dne 11. 9. 2010, přičemž na lékařském ošetření byl dne 14. 9. 2010, ovšem již dne 18. 9. 2010 odehrál aktivně celý fotbalový zápas mezi MSK Trmice a TJ Sokol Trmice. Tvrzení žalobce o tom, že v inkriminovanou dobu nebyl schopen rychlejšího pohybu, je tak zcela zjevně nepravdivé.

Dále právní zástupce žalovaného uvedl, že výpověď svědkyně N. byla posouzena jako stěžejní důkaz, neboť nebylo důvodu pochybovat o její věrohodnosti a navíc byla jediným zjištěným svědkem události.

Právní zástupce žalovaného má rovněž za to, že k provedení rekonstrukce se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí rovněž dostatečně vyjádřil a totéž platí o otázce podjatosti. Námitku podjatosti přitom žalovaný považuje za zcela nedůvodnou i proto, že dle ust. § 14 odst. 1 správního řádu je z projednávání věci vyloučena osoba, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti. Žalobce přitom dovozuje podjatost pověřené úřední osoby z faktu, že se tato zná se svědkyní N.. Bez ohledu na to, zda je toto tvrzení pravdivé či nikoliv, je však třeba dovodit, že takový vztah není ani vztahem k věci ani vztahem k účastníkům řízení, když paní N. nebyla účastnicí řízení, nýbrž pouze svědkyní. Navíc skutečnost, že žalobce dovozuje domnělou podjatost, byla žalobci nepochybně známa již dříve a uplatnění námítky podjatosti až v rámci odvolání je nutno pokládat za opožděné.

V následně učiněné replice žalobce setrval na jednotlivých žalobních námitkách, které opětovně detailně zrekapituloval. Vedle toho podotkl, že vyjádření žalovaného k žalobě považuje za účelové a nepravdivé tvrzení, které jej poškozují. Dále opětovně zdůraznil, že nebyly naplněny zákonné podmínky a okolnosti, které by odůvodňovaly postup správního orgánu v předmětné věci, přičemž vydaná rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nezákonná, nesprávná a nepřezkoumatelná. V závěru repliky pak žalobce ve shodě se žalobou vznesl návrh na provedení dokazování tak, jak byl předestřen shora.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 15. 2. 2012 právní zástupkyně žalobce setrvala na všech žalobních námitkách a zdůraznila, že v případě žalobce, byly ze strany žalované porušeny zásady materiální pravdy, vstřícnosti, rovnosti, spravedlivosti a nerovnosti, když žalovaná strana odmítla provést dokazování, a to lékařskou zprávou potvrzující zranění kotníku žalobce v době rozporovaného přestupku a také výsledkem svědka P.. Tyto důkazy přitom mohly ovlivnit výsledek dokazování a tedy i rozhodnutí o samotném spáchání přestupku. Dále právní zástupkyně žalobce podotkla, že ani případná přítomnost žalobce při fotbalovém zápase nevylučuje skutečnost, že v době dotyčného incidentu žalobce měl nohu fixovanou a tedy, že byl limitován v pohybu. K tomu dodala, že fixace žalobcova kotníku nebyla trvalá, když žalobce v té době nosil ortézu, kterou mohl bez problémů na určitý čas odložit. Žalobce však trvá na tom, že v době údajného přestupku nohu fixovanou ortézou měl. K návrhu na provedení dokazování, tak jak byl uplatněn v žalobě a v replice, pak právní zástupkyně žalobce upřesnila, že trvá na provedení dokazování, a to lékařskými zprávami ze dne 14. 9. 2010 a ze dne 30. 9. 2010 o vyšetření levé dolní končetiny žalobce MUDr. A. P., dále svědeckými výslechy paní I. N., paní H. R., pana M. R. a pana P. P. a také rekonstrukcí přestupku na místě samém. Naproti tomu právní zástupkyně žalobce již netrvala na tom, aby byly provedeny svědecké výslechy stavbyvedoucího společnosti Rekultivace a dalších jejích pracovníků. Vedle toho právní zástupkyně žalobce uvedla, že svědkyně N. je účelovou svědkyní a navíc pracovnice prvoinstančního správního orgánu paní R. byla podjatá, když svědkyni N. nesla předvolánku k ústnímu jednání před prvoinstančním správním orgánem, což dokládá fakt, že jiným účastníkům řízení žádné obsílky osobně nedoručovala.

Při tomtéž ústním jednání před soudem právní zástupce žalovaného navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost, když skutek žalobce byl prokázán. Má za to, že žalobce jen účelově tvrdí, že v době incidentu měl fixovaný kotník a tedy, že byl výrazně limitován v pohybu. Účelovost jeho tvrzení dokládá i fakt, že po utrpeném zranění kotníku pár dní nato žalobce aktivně odehrál celý fotbalový zápas a teprve až poté došlo k rozporovanému přestupku.

Vedle toho právní zástupce žalovaného poukázal na skutečnost, že žalobce začal poukazovat na zranění kotníku a tedy, že byl v době incidentu limitován v pohybu až se značným zpožděním průběhu správního řízení. Na podporu tvrzení, že žalobcovo zranění kotníku nebylo vážné, když předtím mohl aktivně sportovat, přitom již byly založeny do správního spisu výtisky z internetových článků o příslušných fotbalových zápasech.

V rámci tohoto ústního jednání pak bylo ve smyslu ust. § 77 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), na návrh právní zástupkyně žalobce přikročeno k dokazování, a to čtením kopií lékařských zpráv ze dne 14. 9. 2010 a ze dne 30. 9. 2010 o vyšetření levé dolní končetiny žalobce MUDr. A. P., které žalobce předložil soudu k žalobě a jejichž kopie se nacházejí ve správním spise.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkouvává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlížet toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a zejména pak uskutečněném ústním jednání před soudem dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není jakkoliv důvodná.

Již v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku bylo předestřeno, že žalobce předmětnou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného a jemu předcházejícímu rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jímž byl uznán vinným z přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že dne 29. 9. 2010 kolem 14.45 hod. v ul. Za Humny v Trmicích fyzicky napadl M. R..

V daném případě soud vzal za bezpečně prokázané, že rozporovaného přestupku se žalobce skutečně dopustil. Z obsahu předloženého správního spisu žalovaným vyplývá, že v řízení před prvoinstančním správním orgánem byl na základě podaného vysvětlení ve smyslu ust. § 60 zákona o přestupcích, které učinil poškozený M. R. a V. P. ve věci nejprve vydán příkaz ze dne 3. 1. 2011, jímž byl žalobce uznán vinným z dotyčného přestupku, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2.000,- Kč. S ohledem na žalobcem včasné podaný odpor proti tomuto příkazu byl ovšem vzápětí tento příkaz bez dalšího zrušen a nadále bylo pokračováno v řízení o tomto přestupku. Pro vyhodnocení důvodnosti předmětné žaloby má význam skutečnost, že v rámci řízení o dotyčném přestupku se dne 2. 2. 2011 uskutečnilo ústní jednání, jehož účelem bylo projednání tohoto přestupku a jehož se účastnil žalobce se svým právním zástupcem a dále v postavení svědků poškozený M. R. a I. N.. Na tomto místě soud považuje za potřebné zmínit, že je sice pravdou, že žalobce od prvopočátku svoji vinu ve věci napadení kategoricky popíral, a to při podání vysvětlení Policii ČR dne 30. 9. 2010 a také ve svém odporu proti příkazu ze dne 3. 1. 2011, přičemž tak činil i v rámci své výpovědi při ústním jednání 2. 2. 2011, kdy uvedl, že má důkazy o tom, že k napadení nedošlo, že má na to svědka P. P., který mu asistoval při svařování branky, jež se nacházela poblíž údajného incidentu, a také že v inkriminované době měl na noze ortézu pro výron kotníku, což může

doložit lékařskými zprávami. Naproti tomu skutečností je, že v rámci své svědecké výpovědi poškozený M. R. neochvějně setrval na tom, když v tomto směru se vyjádřil i před Policií ČR v podání vysvětlení ze dne 29. 9. 2010, v doplnění podání vysvětlení ze dne 18. 10. 2010 a také v oznámení o přestupku ze dne 2. 11. 2010, že žalobce jej dne 29. 9. 2010 praštil do obličeje, až upadl do písku. Zde je třeba podotknout, že v rámci správního řízení bylo náležitě doloženo, že M. R. utrpěl dne 29. 9. 2010 zranění v oblasti obličeje, když ve správním spise se nachází lékařská zpráva MUDr. V. M. ze dne 29. 9. 2010 ze stomatologické ambulance detailně popisující zranění v oblasti obličeje M. R., které si mj. vyžádalo sešití ran na kůži nosu, dále se ve správním spise nachází lékařská zpráva MUDr. Z. P. ze dne 30. 9. 2010 z neurologické ambulance rovněž popisující zranění v oblasti obličeje M. R.. Ve správním spise se taktéž nachází žádost Policie ČR ze dne 19. 10. 2010 o vypracování odborné lékařské zprávy o zranění M. R., které utrpěl dne 29. 9. 2010 v oblasti obličeje za účelem posouzení závažnosti a nebezpečnosti tohoto zranění z hlediska právní kvalifikace skutku, který vedl k tomuto zranění, a také se ve správním spise nachází i k žádosti Policie ČR vypracovaná odborná lékařská zpráva o zranění M. R., které utrpěl dne 29. 9. 2010 v oblasti obličeje, ze dne 22. 10. 2010. Z tohoto důvodu nemůže být pochyb, že M. R. skutečně dne 29. 9. 2010 utrpěl zranění v oblasti obličeje. Pro posouzení důvodnosti předmětné žaloby má pak dle názoru soudu klíčový význam svědecká výpověď I. N., která byla učiněna rovněž při ústním jednání konaném dne 2. 2. 2010 mj. i v přítomnosti žalobce a jeho právního zástupce. Tato svědkyně totiž ve shodě se svým vysvětlením podaným Policii ČR dne 19. 10. 2010 za útočníka, který dne 29. 9. 2010 napadl M. R. opakovanými údery do oblasti obličeje, jednoznačně označila právě samotného žalobce. Svědkyně ve své svědecké výpovědi totiž uvedla, že viděla, jak žalobce se hnál na M. R., pak jej natlačil k hromádám písku a udeřil ho třemi až čtyřmi ranami do obličeje, až M. R. upadl do písku. Svědkyně dále mj. uvedla, že incident mezi oběma muži sledovala zpozodálí, když nejprve stála u branky a pak u kontejnerů, který byl vzdálen asi 5 metrů od písku, kam upadl M. R.. Dále svědkyně mj. vypověděla, že žalobce ji v inkriminovanou dobu nepozoroval, že byl vzteklý a z místa incidentu odcházel jinudy.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti má soud za to, že v daném případě prvoinstanční správní orgán za takto nastíněného skutkového stavu na základě provedeného dokazování svým rozhodnutím ze dne 15. 2. 2011, jak bylo citováno shora, uznal žalobce vinným ze spáchání předmětného přestupku. Za daného skutkového stavu nebylo přitom nutné, aby z iniciativy prvoinstančního správního orgánu bylo činěno ještě další dokazování, a to např. v podobě rekonstrukce, jak žalobce začal posléze namítat ve svém odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí ze dne 15. 2. 2011. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že ze správního spisu nikterak nevyplývá, že by žalobce v tomto stádiu řízení učinil kvalifikovaný návrh na provedení dalšího dokazování, jak namítal v žalobě, tj. provedením dokazování lékařskými zprávami ze dne 14. 9. 2010 a ze dne 30. 9. 2010 o vyšetření levé dolní končetiny žalobce MUDr. A. P. o zranění jeho kotníku a také výsledkem svědka P. P.. Rovněž tak ze správního spisu nikterak nevyplývá, že by v tomto stádiu řízení namítal podjatost prvoinstančního správního orgánu, a to s ohledem na to, že úřední osoba – vedoucí sociálně-správního odboru a zároveň vedoucí přestupkové komise, a to H. R., má mít vztah ke svědkyni I. N.. Návrh na provedení dokazování lékařskými zprávami ze dne 14. 9. 2010 a ze dne 30. 9. 2010 o vyšetření levé dolní končetiny žalobce MUDr. A. P., a také výsledkem svědka P. P. žalobce prvně vznesl až v rámci svého odvolání vůči prvoinstančnímu rozhodnutí ze dne 15. 2. 2011. Proto žalobce nemůže s úspěchem namítat, že prvoinstanční správní orgán

pochybil, pokud neprovedl dokazování v tomto směru a dále pokud nezohlednil námitku podjatosti příslušné úřednice a následně se s těmito skutečnostmi náležitě nevypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí.

Dále soud uvádí, že shoduje se žalovaným, že v rámci odvolacího řízení nebylo nezbytně nutné provádět další dokazování tak, jak navrhoval žalobce, a to lékařskými zprávami ze dne 14. 9. 2010 a ze dne 30. 9. 2010 o vyšetření levé dolní končetiny žalobce MUDr. A. P. a svědeckým výsledkem P. P.. Tento závěr soud učinil především s ohledem na poskytnutou výpověď svědkyně I. N., kterou je nutno vyhodnotit jako věrohodnou bez jakýchkoliv náznaků nevěrohodnosti, zaujatosti apod., přičemž byla přímou účastnicí incidentu, aniž by se jej zároveň sama aktivně účastnila, když jej „toliko“ sledovala zpovzdálí. Toto svědectví je pro posouzení daného případu klíčové, když mu vyjma výpovědi samotného žalobce ze dne 2. 2. 2011 korespondují ostatní důkazy obsažené ve správním spise. Proto již žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí správně konstatoval, že návrh žalobce na provedení výsledku svědka P. P. se ve světle dosavadních výsledků dokazování jeví jako účelová záležitost, když z výpovědi svědkyně I. N. ani poškozeného M. R. jakkoliv nevyplývá, že by se na místě incidentu či jeho bezprostředním okolí nacházela ještě jiná osoba. Soud tudíž neshledal, že by se žalovaný dopustil pochybení, pokud neprovedl dokazování v tomto směru ani případné jiné dokazování, a to v podobě např. rekonstrukce, neboť doposud zjištěný skutkový stav věci byl dostačující pro učinění závěru o tom, kdo fyzicky napadl dne 29. 9. 2010 poškozeného M. R.. Žalovaný se nedopustil ani pochybení tím, pokud neprovedl dokazování lékařskými zprávami ze dne 14. 9. 2010 a ze dne 30. 9. 2010 o vyšetření levé dolní končetiny žalobce MUDr. A. P.. Tyto lékařské zprávy totiž nebyly a nejsou způsobilé, jak soud rozvede níže, ze své podstaty vyloučit skutečnost, že žalobce napadl dne 29. 9. 2010 M. R., a tedy že se nedopustil projednávaného přestupku. K napadení M. R. totiž došlo údery rukama, a proto je bez významu, zda žalobce měl v době incidentu na levém kotníku dolní končetiny ortézu či nikoliv. Zde soud podotýká, že v rámci ústního jednání sice přikročil k dokazování lékařskými zprávami ze dne 14. 9. 2010 a ze dne 30. 9. 2010 o vyšetření levé dolní končetiny žalobce MUDr. A. P., avšak toto dokazování jen potvrdilo závěr soudu o tom, že další dokazování v rámci odvolacího řízení před žalovaným s ohledem na dosud doložený skutkový stav a výsledky dosavadního dokazování bylo nadbytečné. Obě lékařské zprávy totiž potvrzují, že žalobce utrpěl dne 11. 9. 2010 podvrknutí levého kotníku dolní končetiny, díky kterému mu bylo doporučeno nošení ortézy, přičemž z lékařské zprávy ze dne 30. 9. 2010 vyplývá, že žalobci bylo ošetřujícím lékařem doporučeno tuto ortézu postupně odkládat a nosit jen v zátěži. Z obou lékařských zpráv dle názoru soudu vyplývá, že žalobcovo zranění dolní končetiny nebylo vážné a minimálně ke konci měsíce září 2010, kdy došlo i ke spáchání předmětného přestupku (29. 9. 2010), žalobce již nebyl výrazněji limitován v pohybu. Této skutečnosti ostatně svědčí fakt, že žalobce byl schopen již 7 dní po utrpění dotyčného zranění, a to dne 18. 9. 2010 odehrát aktivně celý fotbalový zápas mezi MSK Trmice a TJ Sokol Trmice a vedle toho dne 2. 10. 2010, tj. 4 dny poté, co došlo k předmětnému přestupku, odehrát aktivně i celý fotbalový zápas mezi MSK Trmice a TJ Povrly, jak trefně poukázal právní zástupce žalovaného v řízení před soudem, a jak bylo náležitě podloženo výtisky z příslušných internetových stránek, které žalovaný předložil spolu se správním spisem. Z právě uvedeného je tak zřejmé, že tvrzení žalobce o tom, že v inkriminovanou dobu nebyl schopen rychlejšího pohybu, je zcela zjevně nepravdivé. Soud přitom opakovaně podotýká, že fyzický útok vůči M. R. byl veden údery rukou, a proto je

zcela podružné, jak rychle a jakým způsobem se žalobce přiblížil k M. R. a zda měl na noze ortézu.

K žalobcově námitce podjatosti prvoinstančního správního orgánu, a to s ohledem na to, že úřední osoba – vedoucí sociálně-správního odboru a zároveň vedoucí přestupkové komise, a to H. R., má vztah ke svědkyni I. N., soud opakovaně uvádí, že tuto námitku žalobce prvně uplatnil až v rámci odvolacího řízení. Proto tato námitka byla žalobcem uplatněna opožděně, jak správně konstatoval již žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, neboť podle ust. § 14 odst. 2 správního řádu musí být námitka podjatosti uplatněna bez zbytečného odkladu. Žalobce by měl mít na paměti, že má-li mít rozhodnutí o tom, zda je určitý pracovník správního orgánu podjatý či nikoliv, smysl, pak by mělo rozhodnutí o námitce z logiky věci nutně předcházet rozhodnutí ve věci samé. Soud se proto pozastavuje nad tím, proč žalobce otálel s uplatněním této námítky již v přízemí před samotným prvoinstančním správním orgánem, když ji v daném případě považuje za zásadní. V této souvislosti nelze nezmínit, že žalovaný přes zjevnou opožděnost námítky podjatosti se touto námitkou v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí náležitě zabýval, a proto mu nelze nic v tomto směru z hlediska nároků na odůvodnění správního rozhodnutí vytknout. Žalovaný přitom neshledal, že by námitka podjatosti vznesená vůči úřednici H. R. byla opodstatněná, s čímž se ztotožnil i soud. Podle ust. § 14 odst. 1 správního řádu platí, že z projednávání věci je vyloučena osoba, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti. Žalobce přitom dovozuje podjatost pověřené úřední osoby z faktu, že se tato zná se svědkyní N.. K tomu soud uvádí, že skutečnost, že úřední osoba se zná s osobou svědka, obzvláště když obě osoby žijí na malém městě, jako tomu bylo v daném případě, sama o sobě bez dalšího neodůvodňuje podjatost dotyčné úřední osoby ve smyslu ust. § 14 odst. 1 správního řádu.

Dále soud uvádí, že s ohledem na výše predestinovaný dosavadní stav dokazování v řízení o předmětné žalobě, a to v rámci ústního jednání konaného dne 26. 3. 2012, ve smyslu ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. soud nepřikročil k dokazování, a to svědeckými výslechy I. N., H. R., M. R. a P. P. a také rekonstrukcí přestupku na místě samém, jak navrhovala právní zástupkyně žalobce při ústním jednání soudu, neboť dokazování v tomto směru vyhodnotil jako nadbytečné, neboť již v řízení před prvoinstančním správním orgánem bylo bezpečně prokázáno, že právě žalobce se dopustil předmětného přestupku ve smyslu ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona. Nadbytečné dokazování v řízení před soudem přitom bylo zjevně dáno u svědkyně I. N., poškozeného M. R. a také žalobce, když ti již byli náležitě vyslýcháni již v řízení před prvoinstančním správním orgánem a navíc v přítomnosti právního zástupce žalobce.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, když napadené rozhodnutí včetně prvoinstančního rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Zde je třeba zmínit, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla náležitě zdůvodněna, jak z hlediska úvah o vině žalobce i sankci za dotýčný přestupek, tak z hlediska predestinovaných důkazů, které byly vzaty v potaz. Žalovaný přitom neopomněl se vypořádat i s tím, proč neseznal námitku podjatosti příslušné úřednice prvoinstančního správního orgánu důvodnou, a také proč nevyhověl návrhu žalobce na doplnění dalšího dokazování z pohledu navrhovaných jednotlivých důkazních prostředků. Námitky žalobce v tomto směru byly proto naprosto neopodstatněné. Soud tedy neshledal, že by ze strany

správních orgánů obou stupňů došlo k porušení ust. § 68 odst. 3 či ust. § 89 odst. 2 správního řádu, když jsou řádně odůvodněna. Rovněž tak soud neshledal, že by se obě rozhodnutí nezakládala na objektivních důkazech a že by jejich výroky byly v rozporu se zásadou spravedlnosti, správnosti a rovnosti.

Na základě všech výše uvedených závěrů soud proto podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. předmětnou žalobu zamítl. Pro úplnost soud ještě dodává, že o případné moderaci trestu za dotyčný přestupek soud nerozhodoval, neboť moderace trestu dle ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. připadá v úvahu výlučně za předpokladu, že žalobce o ni požádá soud ve správní žalobě. Žalobce však o upuštění od trestu v předmětné žalobě nepožádal.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému, který sice měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 26. března 2012

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová